

Arrest

nr. 261 720 van 6 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 juni 2021.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en

behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij hun verzoek kennelijk ongegrond worden verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekers in casu geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond hebben.

3.1. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoekers' advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud bedenkingen had bij de cognitieve vaardigheden van verzoekster, meer bepaald een laag IQ en een mentale beperking. De advocaat legt hier echter geen bewijsstukken van neer en de commissaris-generaal kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud geen mentale problemen afleiden. De vaststelling dat verzoekster niet in staat was alle vragen te beantwoorden of dat de vragen de commissaris-generaal niet konden overtuigen is onvoldoende om te besluiten dat zij niet over de cognitieve vermogens zou beschikken. Er werden bijgevolg geen specifieke steunmaatregelen voorzien.

Betreffende verzoeker werden wel steunmaatregelen verleend gelet op het feit dat hij doofstom en gedeeltelijk verlamd is. Zo legde verzoekster, die stelde dat hun asielmotieven volledig samenvallen, in

zijn plaats verklaringen af en was verzoeker met zijn advocaat aanwezig bij het persoonlijk onderhoud van verzoekster. Van tijd tot tijd werd gevraagd hoe verzoeker zich voelde en kon verzoekers advocaat in zijn naam mondeling en schriftelijk verzoekers persoonlijke situatie toelichten.

Verzoekers stellen dat er onvoldoende rekening werd gehouden m.b.t. procedurele noden.

Betreffende verzoeksters mentale situatie stelt zij dat deze reeds duidelijk en meerdere malen was aangekaart. Zij verwijzen hierbij naar een stuk van 25 november 2019 waar reeds de vraag zou zijn gesteld om het verhoor uit te stellen gelet op de mogelijke mentale beperking van verzoekster, een stuk van 3 december waar nogmaals om uitstel werd gevraagd en een stuk van 5 december waaruit volgt dat verzoekster zeer weinig begrijpt van wat haar wordt gezegd. Zij stellen dat dit ook duidelijk voort komt uit het persoonlijk onderhoud maar dat zij niet over de notities hiervan beschikt waardoor zij dit niet kunnen aankaarten. Uit het onderhoud blijkt dat de tolk de vraag regelmatig moet herhalen of anders formuleren. Ook werden verschillende voorbeelden aangehaald door het opvangcentrum dat zou aantonen dat zij moeilijkheden heeft met dagelijkse taken. Er wordt nog verwezen naar een evolutieverslag van 17 februari 2020 waarin deze problemen verder naar boven komen en wordt geduurd dat een IQ-test niet kon worden afgenomen omdat deze kosten niet worden gedekt, en beschikken zij zelf niet over de financiële middelen. Uit al deze informatie blijkt dat er meerdere keren informatie aan de verwerende partij werd verschaft waarin werd verzocht om te wachten tot één en ander in kaart kon worden gebracht, maar is verwerende partij hier nooit op ingegaan. Zij concluderen dat met bovenstaande informatie rekening had kunnen worden gehouden bij de beoordeling als bij de vraagstelling.

Betreffende verzoeker stellen verzoekers dat de getroffen steunmaatregelen onvoldoende zijn. Het had geen enkele meerwaarde dat verzoeker aanwezig was bij het verhoor van verzoekster gezien hij doofstom is, en verzoeker heeft volgens verzoekster zelf geen idee waarom ze uit Albanië zijn wegegaan. Verzoekers stellen dat de verwerende partij op de hoogte was van verzoekers eigen asielmotieven, zijnde dat hij wegens zijn handicap in een mensonwaardige toestand zou terechtkomen, en is hiermee geen rekening gehouden. Zij stellen dat het niet kan dat verzoekers beslissing een exacte kopie inhoudt van verzoekster.

Betreffende verzoekster stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekster in staat was alle vragen te beantwoorden, en dat vage of ontbrekende antwoorden niet wijzen op een beperkte mentale capaciteit. Verder blijkt dat verschillende vragen inderdaad, zoals verzoekers zelf stellen, meermaals moeten worden herhaald, om een zo duidelijk mogelijk antwoord van verzoekster te bekomen. De vraag stelt zich echter welke maatregelen de verwerende partij volgens verzoekers had moeten nemen. Verzoekers beperken zich tot te stellen dat er rekening zou kunnen worden gehouden met haar beperkte mentale capaciteiten. Er wordt echter niet ingegaan welke elementen verzoekster, indien er maatregelen waren genomen, had kunnen toevoegen en er wordt niet verduidelijkt welke maatregelen er in casu dienden te worden genomen. Er wordt niet aannemelijk gemaakt welke informatie verzoekster niet heeft kunnen verschaffen in het huidige persoonlijk onderhoud of welke vragen niet of niet voldoende duidelijk waren. Bovendien worden bij het verzoekschrift nog steeds geen stukken bijgebracht waaruit zou blijken dat verzoekster niet in staat is volwaardige verklaringen af te leggen.

Betreffende verzoeker stelt de Raad vast dat uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster zelf aanhaalt dat zij de enige is die met haar man kan communiceren, stelt verzoekster dat haar man Albanië om dezelfde redenen heeft verlaten om daarna te stellen dat hij niet weet waarom ze Albanië hebben verlaten. De Raad ziet dan ook niet waar verzoekers op doelen met de eigen asielmotieven van verzoeker, nu wordt vastgesteld dat verzoeker zelf niet waarom ze naar België zijn gekomen. Verder wordt wel verwezen naar dezelfde situatie als diegene die verzoekster reeds heeft aangehaald, namelijk de schulden, het slapen op straat en verzorging voor verzoeker. Verzoekers tonen niet aan met welke elementen omtrent het asielrelaas van verzoeker er niet of niet voldoende rekening is gehouden.

Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat de genomen steunmaatregelen niet voldoen.

Betreffende de inhoud van het relaas, stelt de commissaris-generaal vast dat aan de vermeende schulden van verzoekers, en de hieruit gevolgde doodsbeweringen (bedreigingen) geen geloof kan worden gehecht. Zo (i) gaat het om een zeer groot bedrag in twee jaar tijd gelet op het gemiddelde maandloon in Albanië, (ii) kunnen verzoekers niet aangeven wie hen precies geld leende, wie hen het meeste leende, wie hen bedreigde, (iii) leggen zij geen enkel begin van bewijs voor omtrent de schulden en problemen met de schuldeisers, zij stoelen zich op loutere beweringen omdat het allemaal mondelinge overeenkomsten

zouden betreffen, (iv) is het onwaarschijnlijk dat er nooit iets op papier werd vastgesteld gezien het hoge bedrag en de opgebouwde reputatie waar nooit schulden werden betaald in een termijn van twee jaar met een strakke termijn van één maand om deze terug te betalen, (v) verklaren verzoekers de ene keer dat ze al vijf jaar schulden hebben en de andere keer twee jaar, (vi) stellen ze de ene keer dat ze twee tot drie maanden op straat verbleven en later zes maanden, (vii) weten ze niets over de chauffeur die hen naar België zou hebben gebracht, meer dan tweeduizend kilometer, zelfs zijn naam niet, (viii) overtuigt het niet dat zij dakloos zouden zijn en blijkt dat er huisvesting voor daklozen beschikbaar is, (ix) blijkt uit hun verklaringen dat zij wel degelijk beschikken over een netwerk en mogelijkheid tot het verrichten van arbeid, (x) bestaan er volgens verzoekers zelf opvangmogelijkheden voor verzoeker, (xi) hebben zij de stopzetting van de invaliditeitsuitkering nooit aangevochten of ergens aangekaart, zelfs al stelt verzoekster ongeschoold en analfabeet te zijn, (xii) hebben zij nooit hulp gezocht bij andere organisaties, (xiii) blijkt uit hun verklaringen dat hun schoonbroer en buurman van goede wil zijn omdat zij de schuld mogen aflossen wanneer zij het willen, en (xiv) hebben zij nooit geld of hulp gevraagd aan verzoeksters broer G. en haar zus D., alsook ouders, tantes, ooms, neven of nichten en kan niet worden ingezien waarom zij geen beroep hebben gedaan op hun familiaal netwerk.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij voor de door hen aangehaalde problemen, of toekomstige problemen, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de lokale autoriteiten. Er dient te worden aangetoond dat zij hier geen beroep op hebben kunnen doen of kunnen doen en het kan van hen worden verwacht dat zij de lokale mogelijkheden om bescherming te krijgen uitputten, wat zij in casu niet hebben gedaan. Zo (i) hebben zij nooit een klacht neergelegd naar aanleiding van de bedreigingen, en volstaat het niet dat zij vrezen dat dit hun problemen enkel zou verergeren, en dat (ii) de autoriteiten vanzelfsprekend niet kunnen optreden indien zij van niets weten.

Betreffende de gezondheidsproblemen van verzoekers stelt de commissaris-generaal nog vast dat deze medische elementen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Voor de beoordeling van medische elementen is een mogelijke aanvraag voorzien via artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de verklaringen blijkt tevens dat verzoeker toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië.

Verzoekers beperken zich omtrent de inhoud van hun relaas, en de hierboven vermelde vaststellingen, tot het nogmaals verwijzen naar de beperkte mentale capaciteiten van verzoekster. Hiervoor volstaat het om te verwijzen naar wat hierover supra reeds is gezegd. Verder beperken verzoekers zich tot het louter herhalen van hun betoog of het louter niet akkoord gaan met de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, wat niet volstaat. Het betoog van verzoekers doet geen afbreuk aan de gegeven motieven. Waar verzoekers nog stellen dat zij de kopie van het persoonlijk onderhoud niet tijdig hebben ontvangen wijst de Raad er op dat artikel 57/5quater geen enkele sanctie voorziet voor het geval de kopie van het persoonlijk onderhoud niet tijdig werd verstuurd.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 31 mei 2021, voeren verzoekende partijen aan dat het Commissariaat-generaal niet afdoende rekening heeft gehouden met hun vraag om bijzondere procedurele noden. Verzoekende partijen lichten toe dat verzoeker doofstom is en slechts beperkt met zijn echtgenote, verzoekster, in gebarentaal kan communiceren. Voorts stellen verzoekende partijen dat verzoekster beperkte capaciteiten heeft en dat dit ook werd aangegeven door het personeel van het opvangcentrum dat tevens aangaf dat dit een enorme impact heeft op haar capaciteiten om een gehoor af te leggen. Zo werd ook vastgesteld dat kleine zaken zoals het gebruik van een wasmachine telkens opnieuw moeten worden uitgelegd. Verzoekende partijen wijzen erop dat verzoeksters (dag)dagelijkse zelfredzaamheid diende vastgesteld te worden door middel van technische expertise. Verzoekende partijen benadrukken dat in de procedure vooreerst de bijzondere procedurele noden moeten worden vastgesteld en dat dit niet werd gerespecteerd. Zij stellen tevens dat de bijzondere procedurele noden eerst moeten vastgesteld worden zodat correct kan worden nagegaan wat de beschermingsnood is.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete en valabele elementen bijbrengen die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Hun betoog ter zitting betreft immers slechts een herhaling van eerder door hen ingeroepen theoretische argumentatie over de bijzondere procedurele noden, waarmee zij evenwel geen ander licht werpen op het eerder vastgestelde.

4.3. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat geen rekening werd gehouden met hun (beweerde) procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt: *“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep”* (de Raad onderlijnt).

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping van het verzoek om internationale bescherming. De Raad kan nagaan of verzoekende partijen, rekening houdend met hun profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun hebben gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoekende partijen de rechten moeten kunnen genieten en zich moeten kunnen gedragen naar de verplichtingen die hen worden opgelegd tijdens de hele procedure. Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een (verstandelijke/lichamelijke) beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89).

4.4. Wat het betoog van verzoekende partijen betreft dat in de procedure vooreerst de bijzondere procedurele noden moeten worden vastgesteld, zodat correct kan worden nagegaan wat de beschermingsnood is, en wat betreft hun opmerking dat dit *in casu* niet werd gerespecteerd, verwijst de Raad vooreerst naar de motivering in de bestreden beslissingen.

Blijkens de bestreden beslissingen wordt erkend dat verzoeker met ernstige problemen kampt, verzoeker heeft een ernstig gehoor- en spraakbeperking en kan slechts met zijn echtgenote communiceren, en werden er, om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, aan verzoeker steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van zijn verzoek.

Uit de bestreden beslissing van verzoeker blijkt immers het volgende:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de gegevens aanwezig in uw dossier, uit de verklaringen van uw echtgenote G.(...) M.(...) (o.v. 8.917.973), en uit het door haar voorgelegde doktersattest (zie ingediend document nr 4) blijkt immers dat u doofstom en gedeeltelijk verlamd bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en legde uw echtgenote G.(...) M.(...), die verklaarde dat haar en uw asielmotieven volledig samenvallen, in uw plaats verklaringen af ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS (CGVS, p. U was eveneens samen met uw advocaat aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud van uw echtgenote en werd van tijd tot tijd gevraagd hoe u zich voelde. Tevens kon uw advocaat in uw naam mondeling en schriftelijk uw persoonlijke situatie waarmee in het kader van uw verzoek om internationale bescherming rekening moet worden gehouden benadrukken. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.” (eigen onderlijning)

Uit de bestreden beslissing van verzoekster blijkt het volgende:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uw advocate maakte aan het einde van uw persoonlijk onderhoud en in haar email van 9 december 2019

bedenkingen bij uw cognitieve vaardigheden. Zo stelt ze dat u een laag IQ heeft, twijfelt ze of u in staat bent goede verklaringen af te leggen omdat u de situatie niet goed lijkt te begrijpen en meent ze dat er ernstige aanwijzingen zijn dat u een mentale beperking heeft (CGVS, p.29; email 9/12/2019). Uw advocaat legt evenwel geen enkel bewijs neer van uw mentale beperking, pover begrip of laag IQ. De ernstige aanwijzingen die ze ontwaart blijken slechts voort te vloeien uit haar mening dat u uw problemen niet duidelijk heeft kunnen uitleggen en dat de communicatie moeizaam verliep (CGVS, p.29; Email 9/12/2019). In tegenstelling tot uw advocate kan het CGVS uit het verloop van uw persoonlijk onderhoud geen mentale problemen afleiden. Hoewel beknopt gaf u logische en duidelijke antwoorden op de vragen die u gesteld werden en zette u uw asielmotieven uiteen. De vaststelling dat u niet in staat was alle vragen te beantwoorden of dat bepaalde antwoorden zoals hieronder aangegeven niet kunnen overtuigen is onvoldoende om te besluiten dat u niet over de cognitieve vermogens zou beschikken om de vragen te begrijpen of een afdoende antwoord te formuleren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. (...).” (eigen onderlijning)

Verzoekende partijen menen in het verzoekschrift en ter terechtzitting dat de hen geboden steunmaatregelen geen specifieke maatregelen omvatten. Verzoekende partijen blijven echter bij loutere stellingen en lichten niet (concreet) toe op welke wijze de hen geboden steunmaatregelen tekortschoten. Ze brengen evenmin concrete en overtuigende elementen aan die van aard zijn afbreuk te doen aan de grond in de beschikking van 31 mei 2021 waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

“Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoekers’ advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud bedenkingen had bij de cognitieve vaardigheden van verzoekster, meer bepaald een laag IQ en een mentale beperking. De advocaat legt hier echter geen bewijsstukken van neer en de commissaris-generaal kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud geen mentale problemen afleiden. De vaststelling dat verzoekster niet in staat was alle vragen te beantwoorden of dat de vragen de commissaris-generaal niet konden overtuigen is onvoldoende om te besluiten dat zij niet over de cognitieve vermogens zou beschikken. Er werden bijgevolg geen specifieke steunmaatregelen voorzien.

Betreffende verzoeker werden wel steunmaatregelen verleend gelet op het feit dat hij doofstom en gedeeltelijk verlamd is. Zo legde verzoekster, die stelde dat hun asielmotieven volledig samenvallen, in

zijn plaats verklaringen af en was verzoeker met zijn advocaat aanwezig bij het persoonlijk onderhoud van verzoekster. Van tijd tot tijd werd gevraagd hoe verzoeker zich voelde en kon verzoekers advocaat in zijn naam mondeling en schriftelijk verzoekers persoonlijke situatie toelichten.

Verzoekers stellen dat er onvoldoende rekening werd gehouden m.b.t. procedurele noden.

Betreffende verzoeksters mentale situatie stelt zij dat deze reeds duidelijk en meerdere malen was aangekaart. Zij verwijzen hierbij naar een stuk van 25 november 2019 waar reeds de vraag zou zijn gesteld om het verhoor uit te stellen gelet op de mogelijke mentale beperking van verzoekster, een stuk van 3 december waar nogmaals om uitstel werd gevraagd en een stuk van 5 december waaruit volgt dat verzoekster zeer weinig begrijpt van wat haar wordt gezegd. Zij stellen dat dit ook duidelijk voort komt uit het persoonlijk onderhoud maar dat zij niet over de notities hiervan beschikt waardoor zij dit niet kunnen aankaarten. Uit het onderhoud blijkt dat de tolk de vraag regelmatig moet herhalen of anders formuleren. Ook werden verschillende voorbeelden aangehaald door het opvangcentrum dat zou aantonen dat zij moeilijkheden heeft met dagelijkse taken. Er wordt nog verwezen naar een evolutieverslag van 17 februari 2020 waarin deze problemen verder naar boven komen en wordt geduimd dat een IQ-test niet kon worden afgenomen omdat deze kosten niet worden gedekt, en beschikken zij zelf niet over de financiële middelen. Uit al deze informatie blijkt dat er meerdere keren informatie aan de verwerende partij werd verschaft waarin werd verzocht om te wachten tot één en ander in kaart kon worden gebracht, maar is verwerende partij hier nooit op ingegaan. Zij concluderen dat met bovenstaande informatie rekening had kunnen worden gehouden bij de beoordeling als bij de vraagstelling.

Betreffende verzoeker stellen verzoekers dat de getroffen steunmaatregelen onvoldoende zijn. Het had geen enkele meerwaarde dat verzoeker aanwezig was bij het verhoor van verzoekster gezien hij doofstom is, en verzoeker heeft volgens verzoekster zelf geen idee waarom ze uit Albanië zijn wegegaan. Verzoekers stellen dat de verwerende partij op de hoogte was van verzoekers eigen asielmotieven, zijnde dat hij wegens zijn handicap in een mensonwaardige toestand zou terechtkomen, en is hiermee geen rekening gehouden. Zij stellen dat het niet kan dat verzoekers beslissing een exacte kopie inhoudt van verzoekster.

Betreffende verzoekster stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekster in staat was alle vragen te beantwoorden, en dat vage of ontbrekende antwoorden niet wijzen op een beperkte mentale capaciteit. Verder blijkt dat verschillende vragen inderdaad, zoals verzoekers zelf stellen, meermaals moeten worden herhaald, om een zo duidelijk mogelijk antwoord van verzoekster te bekomen. De vraag stelt zich echter welke maatregelen de verwerende partij volgens verzoekers had moeten nemen. Verzoekers beperken zich tot te stellen dat er rekening zou kunnen worden gehouden met haar beperkte mentale capaciteiten. Er wordt echter niet ingegaan welke elementen verzoekster, indien er maatregelen waren genomen, had kunnen toevoegen en er wordt niet verduidelijkt welke maatregelen er in casu dienden te worden genomen. Er wordt niet aannemelijk gemaakt welke informatie verzoekster niet heeft kunnen verschaffen in het huidige persoonlijk onderhoud of welke vragen niet of niet voldoende duidelijk waren. Bovendien worden bij het verzoekschrift nog steeds geen stukken bijgebracht waaruit zou blijken dat verzoekster niet in staat is volwaardige verklaringen af te leggen.

Betreffende verzoeker stelt de Raad vast dat uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster zelf aanhaalt dat zij de enige is die met haar man kan communiceren, stelt verzoekster dat haar man Albanië om dezelfde redenen heeft verlaten om daarna te stellen dat hij niet weet waarom ze Albanië hebben verlaten. De Raad ziet dan ook niet waar verzoekers op doelen met de eigen asielmotieven van verzoeker, nu wordt vastgesteld dat verzoeker zelf niet waarom ze naar België zijn gekomen. Verder wordt wel verwezen naar dezelfde situatie als diegene die verzoekster reeds heeft aangehaald, namelijk de schulden, het slapen op straat en verzorging voor verzoeker. Verzoekers tonen niet aan met welke elementen omtrent het asielrelaas van verzoeker er niet of niet voldoende rekening is gehouden.

Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat de genomen steunmaatregelen niet voldoen."

4.5. Verzoekende partijen beweren weliswaar ter zitting, doch ze tonen niet *in concreto* aan dat verzoekster dermate beperkte capaciteiten/vaardigheden heeft dat deze een impact/invloed zouden hebben op (haar capaciteiten voor) het afleggen van een gehoor. Ze houden weliswaar opnieuw voor, doch maken niet op concrete en overtuigende wijze aannemelijk dat verzoekster niet in staat zou zijn om zelfstandig en op een volwaardige en functionele wijze aan een gehoor deel te nemen en in het kader hiervan concrete verklaringen af te leggen.

Zoals eerder al werd vastgesteld en blijkt uit de notities van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf verzoekster weliswaar beknopte, doch nagenoeg steeds logische en duidelijke antwoorden op de vragen die haar werden gesteld en kon zij ten aanzien van de commissaris-generaal afdoende de redenen van haar vertrek en dat van haar echtgenoot, thans verzoeker, uit Albanië uiteenzetten. Verzoekster gaf in het begin van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, wanneer haar hier expliciet naar werd gevraagd, uitdrukkelijk aan de tolk en de uitleg van de protection officier (hoe het gehoor in zijn werk zou gaan) goed te begrijpen en er werd haar uitdrukkelijk en duidelijk aangegeven dat wanneer zij een vraag of de tolk niet goed zou begrijpen, zij dit moe(s)t aangeven (notities van het persoonlijk onderhoud van 6 december 2019, p. 3).

Uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de dossierbehandelaar rekening heeft gehouden met verzoeksters toestand. Er werden haar zeer eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoekster goed kon volgen en waarvan zij in nagenoeg alle gevallen de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoekster werden bovendien zowel open als zeer concrete vragen gesteld. Wanneer de tolk aangaf of wanneer uit verzoeksters antwoord(en) bleek dat zij een bepaalde vraag niet (helemaal) had begrepen, werd deze herhaald en al dan niet verder verduidelijkt of anders geformuleerd (zie in de notities van het persoonlijk onderhoud o.a. p. 4, 8, 11, 12, 23 en 26). Ofschoon verzoekster weliswaar kort antwoordde, vroeg de dossierbehandelaar telkens uitvoerig door en stelde hij veel bijkomende en diepgaande(re) vragen om alzo uitvoerig te peilen naar onder meer verzoeksters en verzoekers leefwereld en –omstandigheden in Albanië, en de redenen van hun vertrek uit hun land van herkomst. Aan verzoekster werd voldoende tijd gegeven en aan de hand van eenvoudige en duidelijke vragen werd concreet en uitvoerig doorgevraagd, om een zo duidelijk mogelijk antwoord te bekomen.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud -dat met een korte pauze erbij ongeveer een drietal uren duurde- blijkt dat alles gestructureerd, duidelijk en stap per stap werd overlopen, en dat verzoekster uitgebreid de mogelijkheid had om haar relaas volledig uit de doeken te doen. De dossierbehandelaar vroeg concreet en gericht door, en deed dit met korte en duidelijke vragen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoekster de haar gestelde vragen, mits uitzondering van een aantal vragen die haar vervolgens opnieuw werden gesteld waarna ze deze wel gericht kon beantwoorden, goed begreep en afdoende kon beantwoorden. Verzoekster begreep nagenoeg alle vragen meteen, hetgeen ook blijkt uit haar concrete en gerichte antwoorden, alsook de vaststelling dat zij zich, zo leidt de Raad uit de notities van het persoonlijk onderhoud af, goed bewust was van de inhoud en impact van haar antwoorden, waarbij zij naar de mening van de Raad haar verklaringen af en toe (doelbewust) aanpaste of in een bepaalde richting duwde, naar gelang de vraagstelling van en geconfronteerd door de commissaris-generaal met bepaalde vaststellingen (zie o.a. notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15).

Verzoekster, aan wie tijdens het persoonlijk onderhoud overigens werd aangegeven dat ze het zeer goed deed en dat alles in het verslag ervan werd genoteerd en zij dus niet steeds alles diende te herhalen, gaf aan het einde van het persoonlijk onderhoud bovendien expliciet aan dat zij alles en alle redenen waarom zij Albanië heeft verlaten, heeft kunnen uiteenzetten en dat zij niets meer te zeggen had. Ze gaf, wanneer haar hier expliciet naar werd gevraagd, uitdrukkelijk aan alles te hebben kunnen verklaren, de tolk goed te hebben verstaan en de vragen goed te hebben begrepen (*Ibid.*, p. 28).

Verzoeker was tijdens het (voormelde) persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aanwezig en werd er vergezeld door zijn echtgenote, verzoekster en hun advocaat. Hun advocaat maakte op het einde van het onderhoud gebruik van de mogelijkheid om zaken toe te voegen, zowel wat verzoeksters situatie betreft als die van verzoeker omtrent onder meer de (levens)omstandigheden van laatstgenoemde en vrees bij een eventuele terugkeer naar Albanië. Verzoekster gaf tijdens dit persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aan dat zij de enige is die met haar man, verzoeker middels gebaren kan communiceren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2 en 29). Ook in het verzoekschrift en de andere door verzoekende partijen ingediende schriftelijke stukken, wordt meermaals gewezen op het gegeven dat verzoeker enkel en alleen met verzoekster kan communiceren. Voorts blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat tijdens het persoonlijk onderhoud aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of alles ok was en dat aan verzoekster uitdrukkelijk werd meegedeeld dat indien er een probleem zou zijn of verzoeker bijvoorbeeld naar de wc moest of dorst had, hij dit mocht laten weten, waarna verzoekster deze boodschap via gebaren aan haar man, verzoeker overbracht (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat haar echtgenoot, verzoeker Albanië om dezelfde redenen als haar heeft verlaten (*Ibid.*, p. 16). Gevraagd of er nog bepaalde redenen zijn waarom hij niet naar Albanië kan terugkeren, antwoordde ze vaag en

algemeen: *“Enkel door de schulden, ik kan nergens slapen, heb geen woning, moet op straat slapen, ik kan nergens verblijven”* (Ibid., p. 16). Verzoekster gaf daarnaast tijdens het(zelfde) persoonlijk onderhoud evenwel aan en te kennen dat haar man, verzoeker echter niet op de hoogte is van die schulden. De hierop volgende vraag van de dossierbehandelaar of haar man dus niet weet waarom zij in België zijn, antwoordde zij bevestigend met *“neen”* (Ibid., p. 26). Op de vraag wat zij dan wel verteld heeft aan hem, luidde haar antwoord: *“Ik heb het hem verteld, we kunnen nergens slapen en hebben geen huis”*. Wanneer de dossierbehandelaar vervolgens vroeg wat zij precies verteld heeft waarom zij naar België kwamen, gaf verzoekster als antwoord: *“Ik zei “we hebben geen geld meer, zitten zonder huis, kunnen de medicatie niet meer kopen”, ik zei “we gaan vertrekken”; we hebben niets meer te zoeken hier”, het was koud en aan het regenen”* (Ibid., p. 26).

4.6. Nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijkt, net zoals dit evenmin uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt, dat verzoekster niet over voldoende cognitieve capaciteiten/vermogens beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten en afdoende, volwaardige verklaringen af te leggen. De Raad stelt vast en onderstreept dat het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop - er zijn geen indicaties in die zin uit de gehoren af te leiden, laat staan dat (medische) stukken voorliggen die enige aanwijzing in die zin zouden bevatten - dat verzoeksters mentale of fysieke toestand een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of haar zou belemmeren concrete en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Bovendien blijkt nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekende partijen en/of hun advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud zelf enig bezwaar hadden, laat staan expliciet hebben (kenbaar) gemaakt tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Aangaande de argumentatie van verzoekende partijen ter zitting dat verzoeksters dagelijkse zelfredzaamheid diende vastgesteld te worden door middel van technische expertise en dat gebrek aan zelfredzaamheid een impact heeft gehad op het gehoor, wijst de Raad erop dat het verzoekende partijen in beginsel toekomt dergelijk bewijs bij te brengen, hetgeen ze evenwel nalaten.

Dat verzoekster niet in staat was/zou zijn om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, blijkt dus nergens uit de notities ervan. Een lezing ervan wijst daarentegen op het tegendeel. Uit (de notities van) het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoekster over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt(e) om haar verklaringen op een zelfstandige, volwaardige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoekster bleek in staat het gesprek te volgen, begreep de inhoud en logica van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar/zo nodig. Verzoekster was in staat om de eenvoudige en duidelijke vragen die haar werden gesteld te begrijpen – ze kon deze kennelijk volgen en bleek de inhoud en logica ervan te begrijpen- en een antwoord te formuleren. Vragen werden indien nodig herhaald en/of anders omschreven. Niets wijst er aldus op dat verzoeksters persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt. Op grond van het geheel van de gegevens die in het dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich geen bijkomende elementen aandienen noch door de verzoekende partijen worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Derhalve blijkt uit niets dat verzoekster niet in staat was of belemmeringen ondervond bij het uiteenzetten van het relaas waarom zij en haar man, verzoeker Albanië hebben verlaten en een vrees bij terugkeer koesteren. De Raad herhaalt en benadrukt dat uit het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt en naar voren komt dat verzoekster wel degelijk en afdoende in staat was de haar gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden en op een duidelijke manier haar relaas uiteen te zetten. Tijdens de gehoren wees niets erop dat verzoeksters persoonlijke toestand en de mentale problemen waarvan gewag wordt gemaakt van die aard waren dat ze haar belemmerden bij het uiteenzetten van haar relaas. Het tegendeel blijkt daarentegen duidelijk uit de weerslag van haar verklaringen in het administratief dossier.

4.7. De Raad stelt dan ook vast en concludeert dat rekening houdende met de genomen maatregelen wat verzoeker betreft, het persoonlijk onderhoud op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat de mentale toestand van verzoekster tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij nood had aan bijkomende specifieke steunmaatregelen. Ofschoon de Raad zich bewust is van en begrip kan worden opgebracht voor de moeilijke situatie van verzoekers, en in het bijzonder het feit dat verzoekster de enige is die met verzoeker, haar man kan communiceren en de zorg voor hem haar toekomt alsook het feit dat verzoekster zelf mogelijks over beperktere verstandelijke vermogens beschikt - het feit dat haar kleine zaken, zoals het gebruik van een wasmachine, telkens opnieuw zouden moeten worden

uitgelegd, kan hiertoe een indicatie zijn -, blijkt uit niets en wordt geenszins *in concreto* aangetoond dat verzoekers' kwetsbare (socio-economische) situatie en profiel hen belemmert om hun vrees ten aanzien van Albanië uiteen te zetten. Dit blijkt nergens uit. Integendeel blijkt, zo beklemtoont de Raad, dat men hiertoe wel degelijk en afdoende in staat was/is.

4.8. Verzoekende partijen tonen, gelet op het voorgaande, niet op afdoende en overtuigende wijze aan dat verzoekster bijzondere procedurele noden had. Ze tonen, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan en maken niet hard dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan, en/of op welke wijze zij niet in staat waren om hun rechten in het kader van onderhavige procedure te doen respecteren of om aan hun verplichtingen te kunnen voldoen. Voorts duiden zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling en vaststellingen. Zo laten zij geheel na om enigszins concreet te maken welke veranderingen of toevoegingen verzoekster aan haar verklaringen had kunnen doen moesten er procedurele waarborgen zijn voorzien.

4.9. De commissaris-generaal heeft, zo besluit de Raad, dan ook terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekers gerespecteerd zijn evenals dat zij in de gegeven omstandigheden kunnen voldoen aan hun verplichtingen. Uit niets blijkt en verzoekende partijen tonen niet aan, laat staan op overtuigende wijze hoe verzoekers' mentale en fysieke problematiek en kwetsbare situatie het normale verloop van de procedure om internationale bescherming op enigerlei wijze zou hebben gehypotheekeerd of in het gedrang zou hebben gebracht.

4.10. Verzoekende partijen gaan voor het overige niet in op, minstens laten ze na concrete en dienstige argumenten bij te brengen die de overige in de beschikking van 31 mei 2021 en de bestreden beslissingen gedane vaststellingen –los van hetgeen omtrent de procedurele noden wordt vastgesteld– in een ander daglicht kunnen plaatsen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS